oma wihatuju jätab maha, ja tead ju, et tema ika nönda hulluks läheb, kui seda kuube nääb, Jumal teab, miks ta teda ei salli." Nüüd sain ma korraga aru, kuida asi selle hobusega oli; ja waene Liisukene, mina teadsin wääga hästi, miks ei sallind.

Mölder wõttis halli kue seljast maha ja waata, hobune oli nii waga kui tal, wärises ja ohkas walu pärast ja läks sundimata wangkriga edasi.

Kaksteistkümmend aastat oli möödaläind, leikuse aeg oli käte jõudnud ja meie olime põllu peal just seal, kus tee järsku mäest alla läheb. Ilmad olid hirmus palawad, tahapoole, otse küla kohal oliwad piksepilwed nähtawal. Mölder tuleb wangkriga külast meie poole, rasked jahukotid peal. Kui ta meist mööda sõidab, teretab ja ütleb: „Aga täna meie saame wihma ja müristamist, küla kohal taewas juba üsna must, müristamise kõminat on ju kaugelt kuulda."

Oli mölder sinna jõudnud, kus tee alla läheb, peab ta kinni, astub wangkrist maha, tahab rattad kammitsesse panna. Wihma



hakkab sadama nagu wardast. Mölder wõtab kottide wahelt oma halli kue wangkrist, paneb teda selga ja ajab hoost edasi. Aga nii pea kui hobune halli watti tähele paneb, jääb hulluks, karjub õiete wiha pärast ja lööb tagumise jalaga otse möldri otsa ete, et tema maha sadab ja wangkri alla jääb. Wangker läks tuhatnelja mäest alla, mölder ika tema al, kisendab ja hüab api, — kiwi tee keskel, sinna jääb ta kinni, raske koorem läheb üle rindade, kui meie ligi jõudsime, oli juba hingg wäljas.

Mis pärast sündis, seda ju teie ise teate. Tema tütar Liis läks rikka Andreksele mehele, aga õnne ei olnud nende majas midagi, sest ülekohtuga saadud wara ei pea mite kolmandama pärija käte jääma, mis lusika kaupa oli korjatud, kulus jälle ära wakakaupa, ja kue aasta eest panuwad Prantsused koguni weskit põlema, nii et suur ja uhke maja, mis wana Kristohw oli ehitand, hukka läks, niisamuti on kaa tema lapsed ja pärijad surnud ja hukka läinud, kunni wiimati kaa Liis suri murtud südamega. Waat' seda wiisi,

Eesti maa-rahwa Kalender 1862, lk. 33